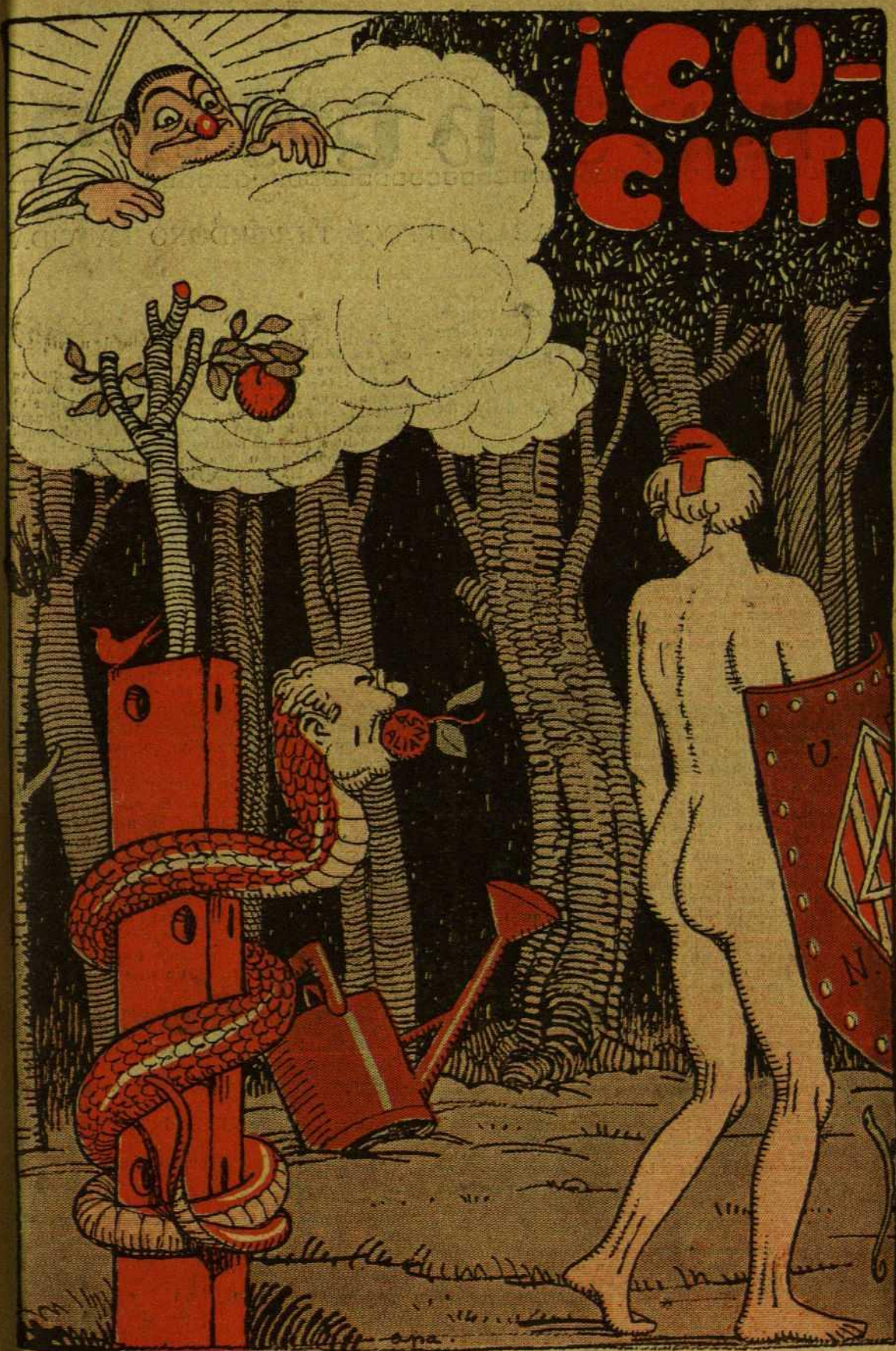

EN EL PARADÍS IMPERIAL

—A veure aquesta *niña ffsia* si se l'empassa, aquesta poma!

Lista de la Bogadera

CASTEÇAO: SI ME SACAS DO POÇO TE PERDONO LA VIDA

La *Gazeta* dels xinos, encisadora com sempre, vol estendre el seu mantell protector sobre l'esquerra catalana. Si, cavallers, si. Fa un poc l'efecte d'allò de:

Casteçao: si me sacas do poço, te perdono la vida, oi? Aquests imperials són així! No hi poden fer més.

Pregunta:

«¿Qué actitud van a tomar los nacionalistas?—se pregunta todo el mundo después de las elecciones municipales, que pusieron en ridículo a Pedro Corominas y demás caudillos de la U. F. N. R.»

Aclaració:

«Es evidente que solos no pueden continuar, si aspiran a significar algo en el concierto de la política catalana. (Això és, desgraciadament, evident.)»

Para obtener una representación proporcional a las escasas fuerzas de que dispone la agrupación alfabética necesita que otro partido les preste el calor de su regazo, el color de su bandera y el entusiasmo de sus masas.

Més para li vé un dubte, a l'orgue imperial!

«Ahora bien: ¿dónde buscar ese *refugium peccatorum*? Como republicanos, su conciencia les ordena aproximarse al partido radical. (Això concedint-los que'l partit radical sigui un partit de republicans.) como catalanistas, les espera la Lliga con los brazos aliertos. (Uea!)»

«La cuestión estriba en resolver si son antes republicanos o catalanistas; porque la realidad viene a darnos la razón, demostrando que ambos principios, no por lo que significan, sino por lo que son en Barcelona, resultan incompatibles. (¡Ahora! ¿qué diu, barrangó?)»

«Si el espíritu de la U. F. N. R. guarda un resto de aquel fervor que le injertaron los federales y se acuerda de que, aunque relegada a último término, tiene la inicial de la República entre las letras que inscribió en su bandera (Podría ser que no se'n recordessin, d'aquesta inicial; n'hi varen posar tantes!), la elección no es dudosa, porque indudablemente los ideales de libertad son más humanos que el sentimiento nostálgico de pretéritas grandezas que dió origen al movimiento catalanista. (Ca, homes, ca! Si a nosaltres ens preocupen més les futures! Si enrrera no hi mirem més que per a amidar el camí que hem fet!)»

«Pero estamos temiendo que ni aun la energía necesaria para un gesto digno y definitivo le quede a la moribunda Unión, víctima de la esterilidad que le produjo un empacho de formulismo.»

La raó, a un moro.

«Ayer nos tropezamos con un significado joven nacionalista y le abordamos:

—¿Qué hacéis? ¿Con la Liga? ¿Con nosotros? Tenéis que decidirlo pronto; antes de las elecciones generales.»

Obrir l'ull, cavallers! Ia tiren l'àml!

«Y el joven nacionalista, que lleva un gesto de cansancio y de mustiedad en toda su persona (¡Cielos! Si sería en Pere Botero Tarragó?), nos dijo:

—Solos; así hemos vivido y así hemos de morir.» (¡Pobrets!)

I diu la *Gazeta* imperial:

«¿Morir? La fatídica palabra, en labios de un muchacho, nos produjo escalofríos.»

«Una juventud que renuncia al combate, que se arredra ante el dilema planteado por una equivocación original, que no sabe alzar la frente para mirar el horizonte preñado de luz y que sólo aprendió a pensar abismando la mirada en el fondo de las tradiciones polvorientas, produce lástima y piedad, causa el mismo desconsuelo que un panorama de cementerio en la tarde otoñal. (Això mereixeria un accésit als *Juegos Florales* de Calahorra!)»

«Y el nacionalismo es eso: una *balada sentimental* cantada por una *niña tísica*, que espira por falta de aire. Algo que está pronto a rendir su último tributo.»

Eh? ¿qué ls en sembla, ciutadans?

Els agents de l'Emperador tenen bona vista i han filat el què. Els vots que ha perdut l'Esquerra catalana els ha copçat la Lliga Regionalista abans de patentisar-se a l'exterior el fracàs lamentable del *Puf*. Si, ara que aquest fracàs s'ha exteriorisat d'una manera tan sonada, acaben de decidir-se, *como catalanistas*, a anar-se'n amb la Lliga, que *les espera con los brazos abiertos*; ¿de quins vots farà sopes, en les vinents eleccions legislatives, el sempre gallardo *partido radical*, que perd els vots a cada dia que passa?

Perxò, tot aquest article, titulat *El dilema de un partido condenado a muerte*, no és més que una petició d'almoïna de vots al *Puf*. Ja en trobaran algun d'escaducor—el d'En Gambús, per exemple—més... seràn pocs!

Una Esquerra Catalana forta, disciplinada, seriosa, responent a un programa concret, lliberada de passions personalistes, actuant i no destorbant, combatent a l'enemic i no rosegant-se les entranyes propies, seria una feconda força per a Catalunya. Seria una cosa ben distinta de la *niña tísica* que suposa *El Progreso*.

I nosaltres creiem que aquesta Esquerra catalana un dia o altre l'hem de veure feta. Ho creiem. I ho esperem. I ho desitgem. Avui fos i demà festa! Hi hà tasca per a tothom.

L'Esquerra tal com és ara si que, verament, és una cosa xorcal Déu els perdoni, als seus directors, el mal que han fet i el bé que han deixat perdre.

Més sempre arriba el punt en que'l bon seny s'imposa.

No volem creure que la *niña tísica* s'empassi la poma emmetzinada que li ofereix l'Emperador del Paralel.

Hi hà a l'Esquerra—encara!—homes de seny i de cor patriota.

Que Déu els il·luminí! Amen.

GARIBALDI

DE VUIT EN VUIT

RIMES DISCONTINUES

CONSELLS D'AMIC

Si mai, amics, si mai, amics caríssims,
fastiguejats d'aquesta trista vida,
que no té altre al·licient que'l que li donen
les bestieses xinesques de *El Progreso*,
els monuments que fa en Falqués (don Pere),
les obres d'En Franqueza, l'emprerari,
els números que treu el senyor Argilla,
els clixés socarrats de *El Dia Gráfico*,
els discursos del gran Garriga i «Cuello»
i la vista dels carros d'escombriare
a falsó d'urna electoral.... Si un dia,
aburrits i cansats de tota cosa,
sens ideals, sens fe, sens esperança
o sens un pa a la post—cosa molt trista!—
volguessiu anà a veure a Zarathustra
per saber si la barba la té a ríços,
si és que porta arracades a l'orella
o és veritat que la clenxa du partida...
Si aquest dia arribava, amics caríssims,
—lo que no vulguin Déu ni els sants apòstols—
no us claveu pas cap tret sota la barba!
no mengeu pas bolets de la Reforma!
no begueu, cars amics, un got d'arsenic,
ni d'En Sala i Bonfill llegiu els versos!
La fórmula de mort és molt més curta,
més ràpida i segura i més senzilla:
proveu de travessar el carrer d'En Balmes!
Així que haureu gosat sentar la planta
sobre la terra de l'astruga via
bruelant ferament, com una tromba,

brunzent, campanejant, irresistible,
la serp de ferro us passarà per sobre,
i romandreu per sempre fets platillo
sens esment, sens dolor, sens sotragades,
sens adonar-vos solament del trànsit,
oh benelita i altruista Canadienca!

Altre consell, mos cars amics, encara!
Pares que teniu fills, pareu l'orella!
Moces que festegeu, no feu el sonso!
Si el ser a qui estimeu volgués un dia
passar la mar en un vaixell de guerra,
no el contrarieu! que sia en hora bona!
Si pretengués, com altres molts pretenen,
volar sobre'ls terrats, com un Vedrines,
un monoplà montant, deixeu que voli!
Si volgués al Marroc, de voluntari,
anà a fer guerra per seguir l'història
del pare Cid, deixeu-lo que guerregi!
Si es volgués dedicà a fer ratlles curtes
inquietant als déus grecs i a les deesses,
i als déus llatins, i als indis, i als fenicis,
i a tot bitxo vivent, deixeu que faci!
Que's vol fer radical, o noucentista,
o torero d'hivern, o boy, o yachtman,
o de la «Unión gremial», o es vol fer mimo,
o be vegetarià?... Tot lo que vulgui!
Tot, al món, té remei! tot és possible!
Lo que no'n té ni ho és, amics caríssims,
és lo que us vaig a dir per la pau vostra.
Si el ser a qui estimeu no teniu ganes
que us el portin a casa el millor dia
tot ell tallat com talls de llangonça
i enfilat en un sabre pudorós,
com ronyons a la broche del Versalles...
No'l deixeu se estudiant a Barcelona!
Es un consell d'amic ple d'experiencia.
Si algú no'l creu del tot... que Déu li torni!

SOL-LA-SI-DO

ELS NOSTRES METGES

- Ara, vostès revesteixin-se de valor.
- Al Déu meu Senyor! Què vol dir que 's morirà?
- No senyores. Tant com morir-se, no's morirà ningú. Em referia al compte, sab? Acostumo a cobrar per mesos.

Diàlegs caçats al vol

El cotxero i el senyor

Ep!... ep!... Cotxero! On dimoni deu ésser aquest cotxero. No's veu enlloc; potser tindrè de guiar-me'l sol, el cotxe. Oh, i tanta pressa que tinc. ¡Cotxero!... cotxero!

—No cridi, home, no cridi; que's pensa que és la tartana de Collbató? Ja sóc aquí.

—Còm que no us veia!

—Hagués mirat cap on jo era.

—Apa, cuitem; en marxa, desseguida.

—Vaig. Permeti'm que hi acabi de cargolar el cigarret; ara ja'l tinc mig fet.

—Feu el cigarro i amunt,

—Ja està fet. Veu que sóc liest en fer pitillos?

Com que n'hi cargo lo tants, d'un cap a l'altre del dial

—Ja ho crec, ja.

—Vol fer-me el favor d'un misto?

—Teniu l'encenedor.

—Què és bonic! Què és de *nical*? Oh... no porta l'escut de l'Estat! A veure si us el penyoraràn!

—Cuiteu, home, cuiteu.

—Si és servit. Ja està encès. Això és mellor que'ls mistos, quan va bé.

—Teniu raó. Què no marxem?

—Desseguida. Tinc de treure el morralet al cavall. Pobre bestial! Ara que hi començava a trobar el gust, a la garrofa.

—Vaja, anem-hi.

—Dispensi un moment, que deixaré el morral aquí al peu de l'arbre i aniré a dir a l'*Aixelebrat*, aquell cotxero de l'altre xanfra, que m'hi dongui un cop d'ull. No fos cas que al tornar al

punt no trobés ni garrofes ni morral...!

—Aneu i torneu desseguida. Quanta paciència!

—Ja sóc aquí, ja veu si vaig llest! Per això em diuen el *Li-quero* per motiu.

—Bé... que tirem o no?

—Jo no; si vostè vol tirar, arregli's amb el cavall; es ell qui tira.

—Quesou bromista! Ah!... Traieu l'*alquila*!

—Naturalment. Ara pujaré al pescant, traure el rètol, plegaré la manta del cavall que ben doblegada em servirà de coixí, i m'hi asseuré al damunt; però no'm fassi anar depressa, perquè m'haig de recullir la *libreia* ben bé; no fos cas que se m'arrugui!... Ah ja... ja... ja!... Ja estem.

—Home, si us sembla, podrieu anar a fer-vos afeitar, també, abans de marxar.

—No s'impacienti, no s'impacienti. On va el senyor?

—Carrer de Lleida número 96.

—Carrer de Lleida? On cau?

—Què m'expliqueu a mi? no ho sé. Però agafó el cotxe de punt.

—Ara si que m'ha atrapat. Esperis un moment, ho preguntaré a un *urbano*.

GITANERIES

—Vol dir que no's farà molt gròs? Vol dir que no menjarà pas massa aquest

—Ca! No ho cregui. El pobriço va néixer en divendres de Quaresma!

—Aquí en passa un. El carrer de Lleida, si és servit?

—Diu que és pel Paralelo. Bé, ja'l trobarem.

—Gracies a Déu. Que ja marxem?

—Oxquel... Maleit-siga! Ara se m'ha tet un nus a la tralla. No s'espanti, ja'l desfaré desseguida!... Veu? ja està. Oh, és que aquest animal sense tralla no's mou de *puesto*.

—Ni amb tralla tampoc.

—Oooxque!... *Carinoso*, oxquel Escolti: on ha dit que és el carrer de Lleida, l'*urbano*?

—Cap al Paralelo. Però... cuitem, home, cuitem.

—Esperi's, no vagi tant *percepitat*. Si té pressa perquè no agafava un *auto*.

—Si que mireu pels vostres interessos!

—No és meu el cotxe; tant me fa fer viatge com no; jo lo que vull és que l'animal no pateixi. Però sempre li busco els millors carrers.

—Perquè passem per la Diagonal, per a anar al Paralelo?

—Per entrar-hi per la Plaça d'Espanya; hi hà més bon camí.

—...I major distancia, oi?

—La qüestió és arribar-hi. A vostè li és igual.

—Bé, no estic per romansos; trenqui per Montaner avall, Gran-via amunt, Rocafort, i ja hi exirem al Paralelo.

—Ho faré tal com diu; més no responc de les averies.

—Per què?

—Perquè entre rails, tramvies i elots, si hi arribem vius serà perquè vostè porta pell de serp a la butxaca.

—Cuitem... cuitem...!

—Prou que cuitem; al menys havem passat davant de sis carros d'escombriaire.

—Per fi som a la Gran-via. Ara tireu amunt fins al carrer de Rocafort.

—Quin és?

—El que fa vuit després del carrer d'Aribau.

—Què vol que passi pel mig o pels costats?

—Per allí on vulgueu; la qüestió és arribar-hi aviat.

—Quina pressa! Què va a toc d'esquella vostè?

—Jo vaig en cotxe per no anar a peu i fer més via.

—Tingui, ja som al carrer de Rocafort. Esperi's, salto allí a la *Delega* a preguntar pel carrer de Lleida.

—No hi cargoleu un cigarro, ara!

—Si vostè me'l dona, tot això m'estalviaré. Mentre torno, dongui un cop d'ull al cavall, que no's desboqui.

—No hi hà por; em sembla que no'n té ganes... Quin homel M'hi ben lluit amb aquest cotxero; m'apuntar el nom i el *puesto* per no tornar-lo a pendre mai més; a peu hi hauria arribat més aviat, gastant menys *quartos* i saliva. Ja torna. Què diuen els *polis*?

—Fugi, home, fugi; si no'ls necessitava. Ja'l sabia jo el carrer de Lleida, sinó que no me'n recordava; és aquí mateix, sortint del carrer de Tamarit.

—Som-hi, doncs!

—Deixi'm l'encenedor.

—Altra vegada?

—Què vol que porti el cigarro apagat al morro

AFECTE PATERN

—Mira, noi; ja sé que no més t'escolltes a quatre ximples, però ha arribat l'hora de que també m'escollits a mi...

per fer el fatxenda? No'n sóc jo d'aquests presumits. —Enceneu, i a veure si acabem d'arribar-hi.

—Ben nèt que hi arribarem!... Desseguida, sinó que haurem d'anar a voltar pel carrer del Manso, perquè aquí, un xic més amunt, estan colgant els cordons elèctrics de la Barceloneta... Ooxquel *Carinoso*, oxquel!

—Ara amunt, eh?, no aneu a pendre volta per la Aduana?

—No'm digui rès, home, no'm digui rès. Ara ja sé on vaig. Vol sapiguer si és valent aquest animal? Li faré donar un parell de voltes pel Paralelo. Ja veurà si és *liquero*!

—No, no ho feu; no n'hi hà pas ara de *corrides* de cavalls. No cal pas que us *entreneu*.

—Què vol dir? No l'entenc.

—Que procureu portar-me al carrer de Lleida, lo més aviat mellor.

—Quin número m'ha dit..., el 7?

—El 96.

—Per on comença la numeració?, per dalt de la muntanya?

—No ho sé; més no hi fa rès, tireu, tireu. No cal pas que ho preguntem a un guardia, perquè tampoc en trobaríem cap per aquí.

—Prou que en trobaria, si volgués. No se'n veu cap, més si'm poso a marxar contra-direcció desseguida n'eixirà un per a panyorar-me; fan com les formigues, neixen de sota terra... Bona l'hem fetal

—Què hi hà? S'ha trencat una roda?

— Oh, les rodes rai; ja ho són de trencades però les porto relligades amb nyinyol i fil d'empalmar. Es que ara ja hi som, al carrer de Lleida, i... el senyor tindrà de baixar.

— Com s'entén? Què no anem al número 96?

— Aquí comença el número 1; el 96 és a dalt, passada la Font del Gat, i no podem entrar al carrer perquè encara no l'han nivellat. Vet-aquí les gracies de l'Ajuntament: primer fa els carrers pels que van a peu que pels pobres cavalls.

— Està bé: hi aniré a peu. Teniu i... a reveure.

— Què'm dona aquí: una pesseta amb vint? Són dugues hores el viatge.

— Es que jo hi prés el cotxe per una carrera.

— Això ho havia de dir; ja faria més de set quarts que hauríem arribat a lloc.

— Bé, home... Es a dir que són quatre pesetes?

— ...I la propina. Gracies que no li acani la tarifa de segona zona.

— Ja que sou tant després, preneu: quatre pesetes, i vint cèntims de propina.

— Això em dona? Un altre dia llogui un carretó, que li sortirà més econòmic.

— Es clar: més econòmic i més ben servit. (Quin cotxero més poca solta!)

— (No sé de què's queixa aquest senyor). Ooxque! Cariñoso, oxque! Tornem al punt; tu hi faràs un pinço i jo una copa.

Aclaració

VOSTÈS no coneixen al nostre company *Gari-baldi*, oi? Doncs... nosaltres gairebé tampoc el coneixem... de diven-dres ençà.

Garibaldi era un ser mig de la família dels es-pàrregs, mig de la de les cerilles. Era la més escua-lida cosa que pugui ha-ver-hi al món. No vivia més que de caldo de gal-lina i de rosegar-se les ungles.

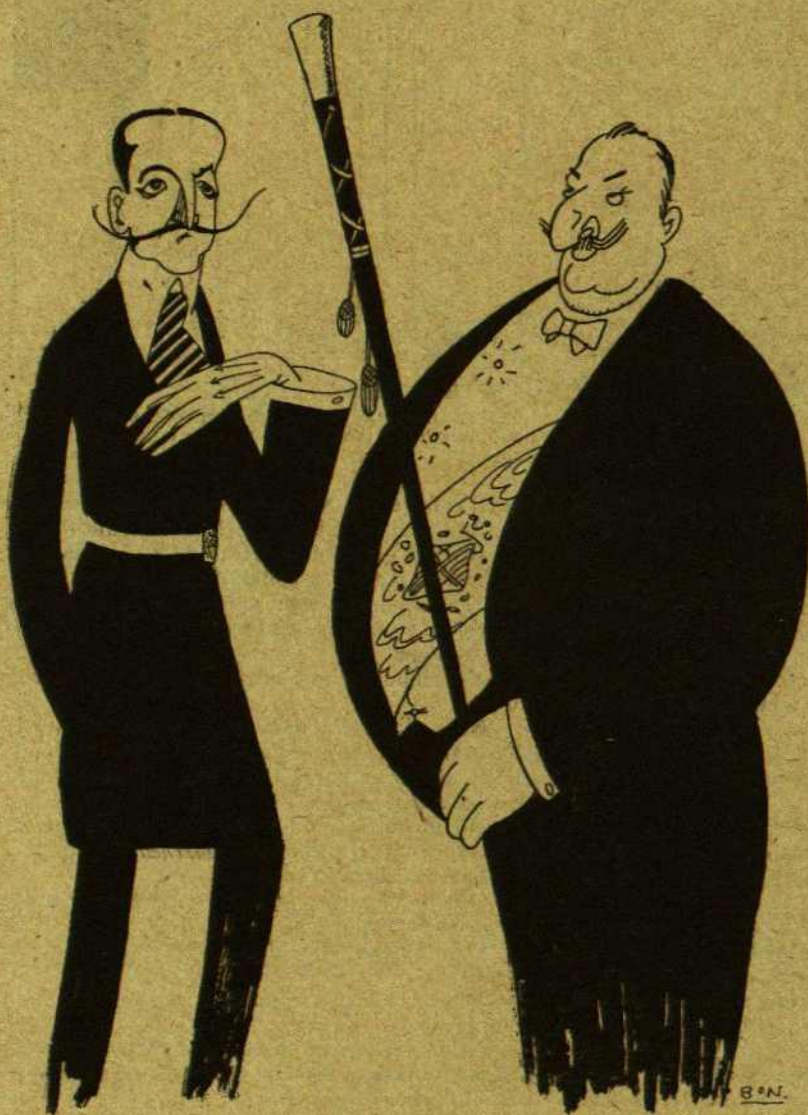
Per això, a la «Llista de la bogadera» de la set-mana passada clamava d'aquella tant llastimosa manera, impetrant la mi-sericòrdia divina perquè posés fi a la vaga de gal-linaires. En *Garibaldi* sense caldo ni ungles, és home a l'aigua.

Aixís deia: — «Prou! Prou! Això ja és massa, oh Déu de les batalles! Oh Jehovà dels exèrcits! — No vulguis desarrelar el teu poble de la faç de la terra! — Toca el cor dels abastidors! — Tueix als vaguistes! — Fes que l'es-cudella torni a ser sub-stanciosa i nutritiva!»

I en el seu furor galli-nòmano afegí:

— Prou MAGGI en cu-bitos! Prou potingues!

Això era el dijous, eh? — Si? .. Doncs... — ah, fi-llets de Déu! — el diven-dres mateix truquen a la Redacció:

PARLA EN GARRIGA i «CUELLO»

— Crec, senyor Sagnier, que abans de que 'ls dos cessém, el partit con-servador ha de fer alguna cosa al Municipi. Qualsevol dia, vostè em dona la palabre, i ja veurà com jo en faig una com qui res! Encara no m'he gastat gens.

—Pam, pam!

—Qui hi hà?

—Un servidor, que vol entrar.

—Doncs, cordi's l'ermilla i entri.

I veu's-aquí que se'ns encoloma un senyor de roba neta en l'única habitació que gastem. I ens fa:

—Amb permís?

Nosaltres pensàrem en aquell aragonès del conte que no deia *¿se può passar?* fins que ja era a la cuina.

Més a la *qüenta* no era de passar, que demanava permís el nostre visitant, perquè va deixar una mena d'estoig damunt de la taula, l'obre en treu un fogó d'esperit de vi, una cacerola, una ampolla d'aigua amb tap de rosca, encén el fogó, hi posa la cacerola, l'omple d'aigua de l'ampolla, i quan ja havia fet tot això, amb la consegüent estupefacció de tots nosaltres, fa:

—El senyor Garibaldi?

—Servidor—diu l'al·ludit.

—Es vostè l'autor d'això?—i traient-se el ¡CU-CUT! de la potxa li ensenya amb el dit allò de:

—Prou Maggi en cubitos! Prou potingues!

—Per a servir-lo—va fer el company, una mica engrogueït.

L'aigua ja bullia.—Ara l'escaldarà!—pensàvem nosaltres. En Sureda ja despenjava dissimuladament el bastó... per a anar-se'n; *Do-re-mi-fa* es gratava el clatell; en Rafelet es feia amb les estidores, l'única arma, junt amb una bomba Orsini, que tenim a la casa.

—Doncs... begui això!—digué l'intrús, mentres, rapidísimament, com un nou Partagás, *Rey de la Magia*, desembolicava una estranya pastilla i la deixava caure dins l'aigua.

—Un vereno!—vàrem pensar tots.

L'aigua bullenta va fer encara quatre o cinc zumzades.

L'intrús, d'una bufada que semblà el *simoun*, va apagar el fogó. Va treure de l'estoig una taceta de porcel·lana. I la va omplenar d'aquella mena de líquit que a nosaltres ens semblava un brevatge diabòlic. L'aigua havia adquirit un color d'or... feia llunes... *Malorum!*

—Begui això—digué el nostre home, amb veu un tant imperativa, després d'haver bufat un xic el líquid infernal per a refredar-lo...

—Però... home...—intentà objectar En Garibaldi.

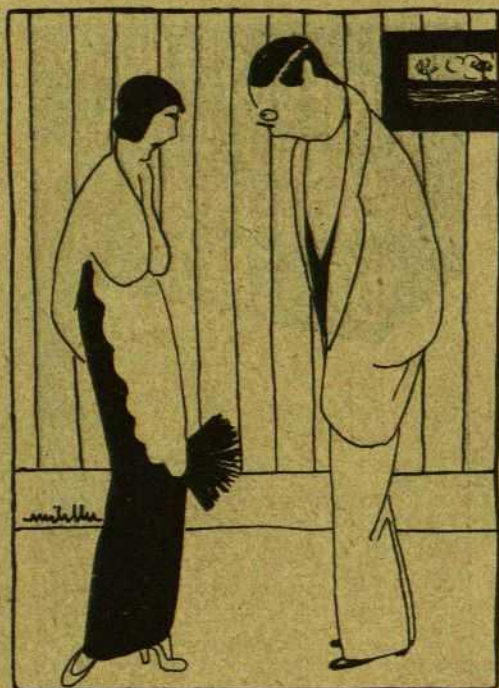
—Begui, ol...—digué amb una veu de tro, a lo Valeriano Weyler, aquell caríssim hoste.

En Sureda va caure assegut... Tots tremolàvem. Jo pensava en noms de contra-verenos i no m'en venia cap al magi.

En Garibaldi va tancar els ulls davant la vista llampegant d'aquell embaixador de l'Avern. Va tancar els ulls i es va empassar el suc, fent una ganyota d'agonia. No hi faltava més que una elegia d'En Lluís Valeri.

El prestidigitador ja tornava a tenir totes les coses endreçades i es penjava l'estoig en bandolera, disposat a guillar-se-les.

En Garibaldi, sens dubte amb l'idea de córrer cap a cà'l doctor Font, del carrer de Gravina—el nostre metge,—perquè li dongués el contra-vereno adequat, barboteja:

REVENJA D'ESTUDIANT

—Escolta, Tereseta; si continúes tenint relacions amb aquell sargent de guarda-civil, diré al papà que't despatxi.

—Però, home: Al menys digui'm què és, aquest filtre!

—UN CUBITO MAGGI!—va fer, amb veu de tro, l'aparegut.

I va fer com un llamp, i el gas de l'habitació, tot i no essent més que a dia vint-i-hú, va fer una pampelluga diabòlica, vàrem sentir petar la porta i... res més!

L'home ja no hi era!

—Correu... correu...! El doctor Font i el notari Marín! El doctor Font i el notari Marín!... I el senyor Pañella que'm gestioni una rebaixa de «La Neotafia».

Tots anàvem a volar, passat el susto, quan sentim que'ns fa:

—No! No! Espereu... Espereu... i fa... (amb perdó de vostès) un eructe...—Bon profit!—i comença a recobrar el color.

Al cap d'un minut, estava vermell.

Al cap de cinc, vermell com un suïc.

Al cap d'un quart, passejava, alçava les cadires enlaire i canviava la taula de lloc per ajudar la digestió.

I va venir el dissabte.

I després el diumenge.

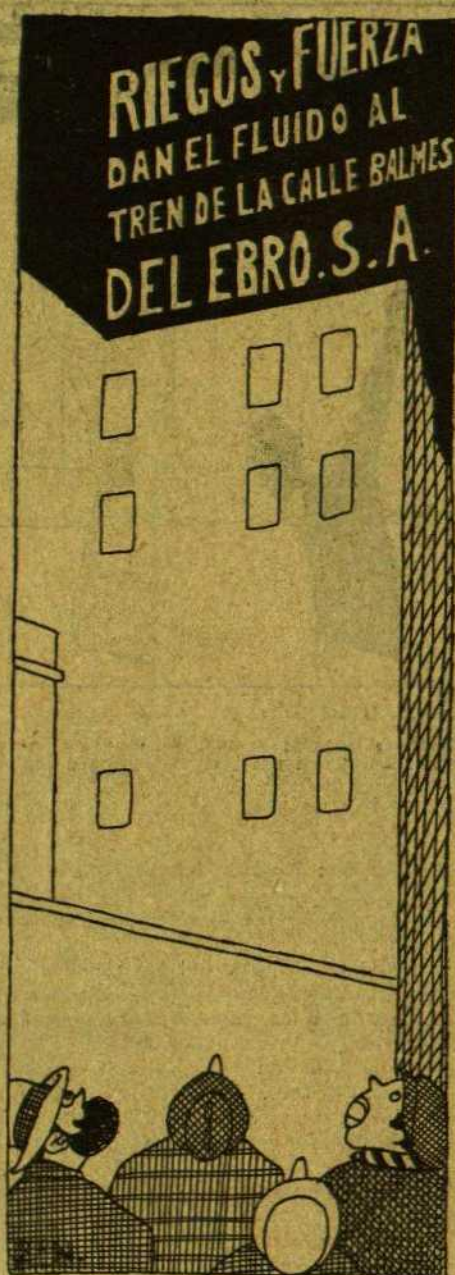
I dilluns, i dimarts..

I som a dijous, i per aquella boca no hi ha passat res més, després del *cubito Maggi*.

I pesa vintinou kilos més que abans!

I té alegria.

I no vol sentir parlar de gallines ni de pollas—

UNA LLEGENDA MÉS

El públic:—A hora lo comprendo todo!

tres!... Ni d'En Mir i Miró, on s'hi conclouen totes dues naturaleses!

I no's rosega les ungles! No hi troba cap gust. I fins va nèt i s'ha regenerat.

Oh poder del cubito Maggi!

... Consti, doncs, que 'ls tals cubitos no són cap potinga. Ja saben ara vostès els seus efectes meravellosos.

SENYOR CUANITU

Ha mort a Terrassa, sa terra nadiua, el degà dels advocats de dita ciutat, don Joan Vallès i Mitjans, pare de nostre estimat amic don Joan Vallès i Pujals.

Era el finat una de les personalitats més distingides i estimades de Terrassa, on feia 40 anys que exercia la seva professió. Havia sigut un dels fundadors del «Banco de Terrassa», a la Junta de Govern del qual ha pertenescut fins a l'instant de la seva mort. Havia figurat i pres part activíssima en totes les entitats catòliques, socials i de beneficència, havent dedicat principalment a obres d'aquest caràcter els darrers anys de la seva vida. El senyor Vallès i Mitjans era model d'homes que saben complir els seus devers d'espòs, de pare de família i de ciutadà.

Als nombrosíssims testimonis de candorena que ha rebut la família Vallès, per tant irreparable dol, afegint-hi el que li fa ¡Cu-Cuti amb tota efusió, amb tota l'ànima.

I Déu premii en sa santa gloria les virtuts del finat.

A Sant Joan de la Almunia, poble d'Aragó fronterer a Catalunya, acaba de morir, després de crudel, llarga i irremeiable malaltia, el pare del nostre admirable poeta, savi sacerdot i estimat amic, Mossèn Antoni Navarro.

El funest desenllaç de la malaltia feia temps que's preveia, més el dolor, no per ser esperat, deixa de punyir amb igual fibrada.

Fort és el que flagella avui al nostre franc amic; fort i sense esmena. Sols les virtuts del fill podran sobreposar-se a la ferida que, a son trànsit, haurà obert el pare. Sols ses virtuts i els testimonis d'adhesió que de tothom rebrà, i als quals hi afegim el nostre ferventíssim, podran apallegar son desconhort.

Així sia, i Déu copci a sa dreta l'ànima del finat.

Un altre mort, encara: Don Joaquim Sostres Rey, ex-alcalde de Barcelona i actualment vis-president de la Diputació Provincial i senador per Lleida.

Tothom coneixia a En Sostres, i tots els qui el coneixien arribaven a estimar-lo. Nosaltres, que hi ferem coneixença amb un gran altercat, al Saló de Sant Jordi, quan les eleccions de Senadors de Solidaritat Catalana, acabàrem rebent-ne proves d'amistat. Sempre deia lo mateix:—Basta que tinguessim allò, tot lo que vulguin!—

En Sostres fou dels de la colla del catalanisme literari de l'antiga «Jova Catalunya». Després se feu polític i des de 'ls 25 anys representà, en la Provincia, el districte de Sant Feliu—Vilanova on era una potencia formidable. Fou cèlebre per ses *tracessures*, i el seu temperament inquiet li valgué el motiu de *Sargantana* amb que l'anomenaven els periòdics satírics. També als regionalistes dels pobles del Llobregat i Vilanova ens havia fet suar bona cosa!...

Més, en l'ànima d'En Sostres hi havia un bon llevat de sentiment de raça que's va demostrar en l'Assemblea de Diputacions Espanyoles.

Ara fa vuit anys, de resultes d'aquelles roses que varen passar pel mes de Novembre, hi hagué incalificables persecucions; doncs bé: En Sostres fou un dels qui més treballà pels afligits.

La tasca d'En Sostres en prò de les Mancomunitats es ben rescent i de tothom coneguda.

També la seva gestió com alcalde de la Ciutat. Amb En Sostres d'alcalde, els *ilusos-enganados* no s'hi haurien fet gaires ermilles, o se les haurien hagut de fer sense butxaques. Quan el Sr Alba (*Talba somriu...*) donà aquella bofetada a Barcelona en lo de les agües, En Sostres, alcalde del Govern, se posà al costat de la Ciutat i per la Ciutat volgué caure.

També feu molt En Sostres per a l'apertura de l'Hospital Clínic, ta't temps considerada cosa remota.

En Sostres no tenia mai un *nó*.... En bona part, això constituï el secret de la seva força.

(D. l'h. p.)

PRECAUCIONS JUSTES

- I on aneu, criatures de Déu, tant dematí?
- A confessar i combregar.
- Però, no hi varen anar ahir?
- Sí, mamá, però és que avui hem de passar pel carrer d'En Balma.

Tafaneries

L'insubordinació del senyor Carreras i Candi

En una de las darreres sessions municipals s'ha desfet l'equivoc que semblava haver-hi entre'l senyor Carreras i Candi i la minoria regionalista, i que no fou més que una discrepància de criteri entre dit regidor i *La Veu*, respecte a les normes ortogràfiques donades a la llengua catalana per uns senyors que a l'Institut d'Estudis Catalans representaven els quatre quints d'una votació. Segons deixà sentat, si bé en molt baixa veu, el senyor Abadal, *La Veu* és *La Veu*, la benemèrita *Veu*, però els regidors regionalistes no tenen res que dir del senyor Carreras i Candi.

El crim del senyor Carreras consistí en presentar, en una de les sessions municipals del mes de juliol passat, una esmena a un dictamen que concedia a l'Institut d'Estudis Catalans la subvenció que, apart les normes dels quatre quints, té tant ben merecida per la seva —en totes les altres coses,— meritíssima tasca.

A precés de diferents persones. reproduïm el *cuerpo del delito* del senyor Carreras, que deia aixís:

«Excmo. señor:

Grave es la cuestión ortográfica que ha planteado el «Institut d'Estudis Catalans» con la imposición de sus *Normas ortográficas*. Es una realidad en todas las literaturas neolatinas poseer, en su ortografía, algo nacional y característico, avalorado por una tradición histórica. Este algo nacional resulta más apreciable en Cataluña, por contar un abolengo de seis centurias.

Lo más característico de cada ortografía nacional es siempre estimado, venerado y declarado intangible, pues forma parte de la nación, como su historia, sus leyes, su bandera.

Dentro, pues, de lo que constituye el convencionalismo ortográfico de cada pueblo, las mutaciones son intolerables, constituyen un atropello al mismo. Es natural conceputar un deber de todos, substraerlos a capr-

chosas voluntades o a perturbadoras intromisiones. Ejemplo general presentan las lenguas neolatinas, en la diversidad de formas de escribir la letra *ñ*: los catalanes con *ny*; los castellanos, más brevemente que nadie, con *ñ*; los portugueses con *nh*; franceses, provenzales e italianos con *gn*.

Ciertamente que, en el prólogo de las *Normas ortográficas* del «I. d'E. C.», consta, con sobras de inexactitud, que preside en ellas hondo respeto a nuestra lengua y a su tradición literaria. ¡Ojalá fuese cierto! Porque desgraciadamente no es así, se levantan en contra suya voces prestigiosas de la literatura catalana; porque no es así, tampoco pudo haber unanimidad en la aprobación de estas *Normas* por los elementos netamente literarios del referido «Institut», votando en contra de algunas de ellas los señores Rubió y Lluch, Miret y Sans, Broca, etc.; porque no es así, sus patrocinadores prescindieron de recabar un acuerdo con otras entidades prestigiosas de la literatura catalana, que se han ocupado de ortografía catalana mucho antes que el «I. d'E. C.», y que no habrían aceptado de las *Normas* aquello que ataca lo fundamental de la tradición ortográfica de Cataluña.

Como hijo de una arbitrariedad caprichosa, contrario a esta tradición, y ser, por lo tanto, un reto a nuestras fórmulas más genuinas y vivas, el concejal que suscribe debe considerar a las cuatro modificaciones ortográficas que siguen, consignadas en las *Normas* y a todo el mundo exigidas por el «Institut d'Estudis Catalans».

1.ª La proscripción del artículo *lo*, de uso constante en nuestra escritura y usado en su lenguaje en algunas comarcas.

2.ª La proscripción de la letra *h* al final de muchas palabras catalanas.

3.ª La substitución de la *y* por la *i* en muchos casos.

4.ª La substitución de la preposición *ab* por la *am* o *amb*, invención de un grupito literario barcelonés.

Teniendo en cuenta que de estas fórmulas ortográficas nunca prescindirán los catalanes amantes de nuestra tradición literaria, su imposición por el «Institut d'Estudis Catalans» sembrará fuerte división en Cataluña, de poco honor para sus causantes.

La violencia produce animadversión contra quien la practica, promueve protestas y llega a hacer odiosa la causa más santa. Se de literatos catalanes que preparan publicaciones en castellano sólo para substraerlas a la ortografía de las *Normas*. ¿Redunda ello en beneficio de la literatura regional?

Por esto entiendo que el Ayuntamiento de Barcelona, al conceder una subvención al «Institut d'Estudis Catalans», hará muy bien en iniciar cerca de esta entidad científica una corriente de concordia literaria, dirigida de una manera especial en pro de los escritores que conserven la ortografía tradicional de Cataluña, singularmente sintetizada en las cuatro modificaciones antes referidas. De ahí que proponga al Consistorio la siguiente enmienda:

Que al otorgar la subvención de 30.000 pesetas al «Institut d'Estudis Catalans» se le manifieste, como aspiración del presente Consistorio, no se imponga en adelante a sus individuos y colaboradores, como de todo punto indispensable, el uso de la ortografía de sus *Normas*, dejándoles en libertad de emplear cualquier ortografía que esté en consonancia con la tradicional de Cataluña, recordando que, en un país tan esencialmente liberal como nuestro Principado, no es abusando de la fuerza como se ganan las voluntades.

Casas Consistoriales, 3 de julio de 1913. —Francisco Carreras Candi»

Queda, doncs, satisfeta la curiositat d'aquells senyors i el desig d'altres que van col·leccionant tot lo referent al plet d'aquestes desgraciades normes, tema constant de gatzarona.

Aquest fou el crim del senyor Carreras i Candi.

Hauria sigut trist que, seguint els mateixos camins, haguéssim tingut de declarar a En Guimerà i a En Collrell traïdors a la Patria.

EL SERVEI D'AVUI DIA

—Tingui. Aquí té una pinta que m'he trobat a la sopa. Què hi diu, an això?
—Ai, senyoret, no sab l'alegría que m'óns! Tot el dematí que m'torno ximpleta buscant-la.

Si això dura, senyors, haurem de canviar el títol actual d'aquesta secció pel més apropiat de *En casa de Talia*. O bé tindrem necessitat de posar un paperet a la porta en el que's llegeixi: «Tancat per un quant temps». Perquè, *catalanament* parlant, en els nostres teatres no hi passa res de nou. Comedia castellana i cine, i cine i comedia castellana, i de aquí no sortim sinó és per a anar al «Nou» per a veure com pugen i baixen el telón per centèsima vegada, o bé a «Novetats» per a presenciar com En Tallaví fa melodrames molt propis per al Paral·lel, o evoca, amb no gaire respec-

te, la figura de aquell desdixat príncep de Dinamarca, o representa «Tierra baja» cridant d'un modo extraordinari, fins a enragollar-se:

I el Director no para d'importunar-me.

—Què ja ha redactat la «Talia»?

—Oh, ja veurà...—faig jo.

—Bé, home! I doncs?

—I doncs? Això és lo que'm pregunto, també.

—Sembla que vostè s'ho pren molt a la fresca.

—Més se li pren el públic, i molt pocs s'en queixen.

—Tot lo que vulgui, però jo desitjo que s'ompli aquesta secció.

—Què potser vol que parli de «La Taca de café» i de «La cambrera», del Principal?

—No'n vull sapiguer res, del servei de dit teatre. Què no fan altra cosa? No representen una obra de l'Apeles Mestres?

—L'anuncien per a demà, divendres, i encara traduïda al castellà.

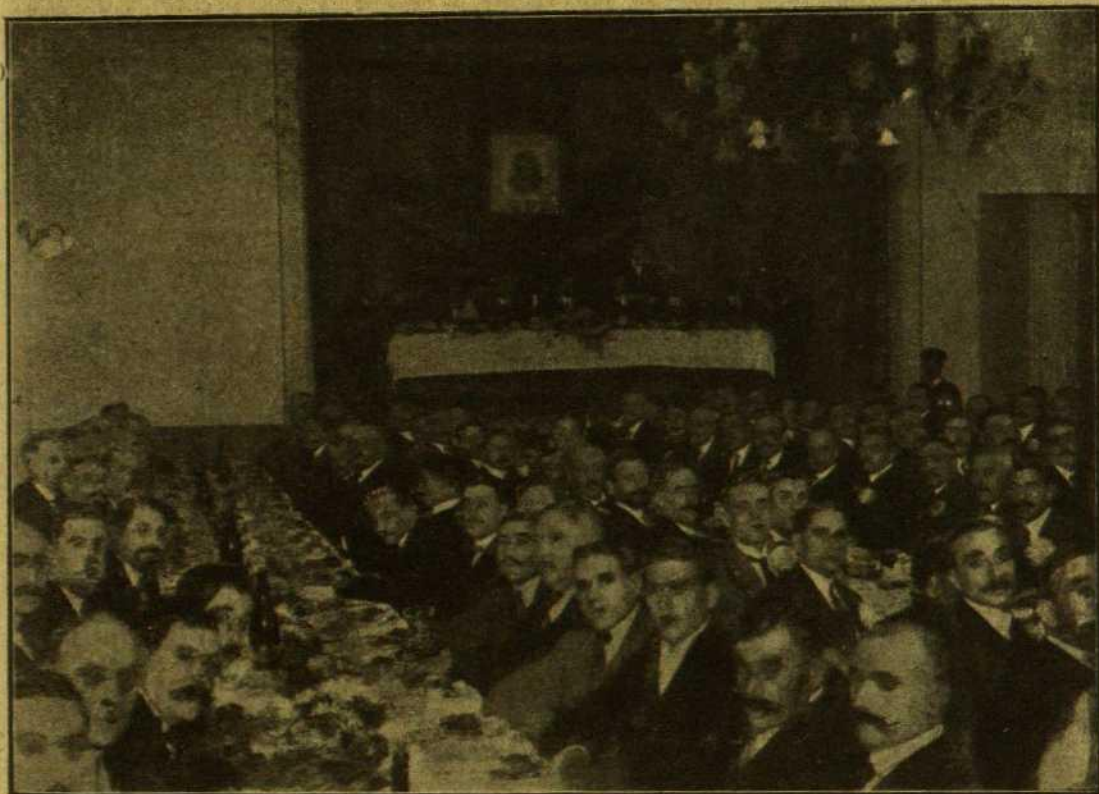
—Còm? Però no són actors catalans, els de la casa? No s'hi representen també obres catalanes?

—Oh, és que en castellà sembla que resulta més, sab?

—Vagi, vagi en nom de Déu.

I me n'he anat a passeig, tranquilament.

BAILET

CELEBRACIONS DEL TRIOMF ELECTORAL

Banquet celebrat diumenge a la tarda en el «Centre Popular Catalanista de Sant Andreu de Palomar» en honor del regidor electe, don Josep Cararach i Mauri.

Encants "Nestor"

EL senyor Fernández de la Torre, àlies *Nestor*, ha exposat a cà'n Parés una bella col·lecció d'altars, estoies i sederies, teles a l'oli, dibuissos, aigua-forts i no sabem si alguna cosa més. Si! Per terra hi ha també unes belles escupideres.

Hi ha els retrats dels parents d'En *Nestor*, uns peixos, uns que's fan petons, coses de mossen Cinto, uns nins sense calçotets, un faune que ni els que descriu En Joan Maria Guasch, unes dones de mató i uns homes de sutge, una tortuga i un Cupidó, una senyora sola i amb poca roba, en fi... la mar!

I tot fa olor de rals, de molts rals, bella olor de rals... Hi ha coses que també fan olor de vernís...

I si no ho volen creure, vagin-ho a veure.

D'això, i d'aquell desastre de cosa, que volen tenir uns i treure altres, de la Diputació, se'n parlarà llarg.

BLANQUET

Gegants & trampes

Els obrers de la Companyia de Sanejament

ES verament lamentable la manera com certs senyors de la Casa Gran s'han passejat, fins ara, als obrers, o millor dit, als ex-obrers d'aquella dissortada Companyia de Sanejament. Són cinc o sis-cents pares de família, obrers sans i robustos i amb ganes de treballar, obrers *sin trampa ni car-tón*, obrers efectius, als quals se'ls va fer concebir l'esperança, amb mires electorals, de que se'ls col·locaria per l'Ajuntament, en una brigada d'especial creació.

Més «el temps passa i la Joana balla», i la bur-la s'allarga massa. I la gana apreta.

Lo qual podria ésser perillós per a certs regi-dors i certs electorers no gaire escrupulosos en ju-gar amb foc, els quals no deuen tenir present que ules burles fan com les professions: tornen allà mateix d'on surten. I la gana és una mala conse-llera. i la miseria burlada i escarnida, pitjor.

Si la formació de la brigada es va prometre, s'ha de crear. No hi ha més! No's va prometre en nom de la majoria? Doncs la majoria que s'imposi!

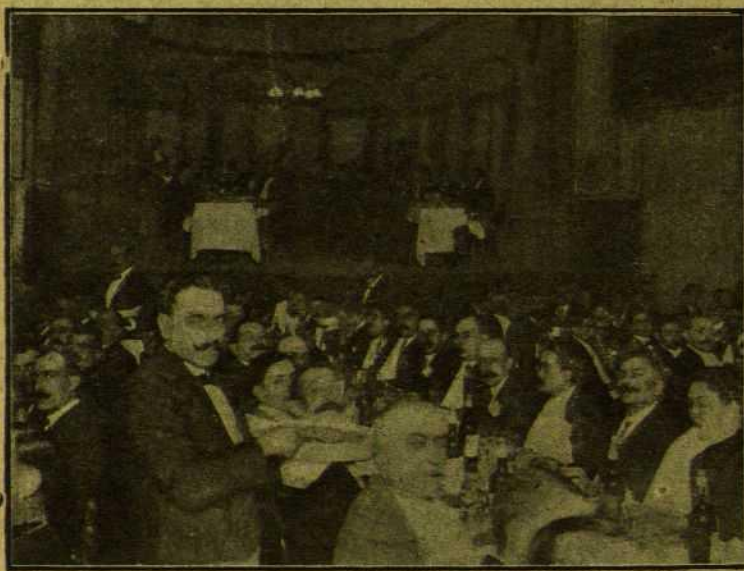
Si, per les mateixes «poderoses raons» que's dona una concessió, després es rescindeix, amb la mateixa força i la mateixa majoria que's promet pà, guanyant-lo honradament, s'ha de posar pà a les honrades boques indigents. Se n'entera, senyor Pich?

Vinga la brigada, o digui clar que tot era *gua-yaba* pura. Tot farsa!

I allavores, que cada palo aguante su vela.

¿Está esto claro? que diria En Maura.

NANO PETARRELL

CELEBRACIONS DEL TRIOMF ELECTORAL

Banquet celebrat dissabte passat a l'«Ateneu Obrer del Districte Segón» en honor dels regidors electes don Josep Rovira i Bruguera i don Santiago de Riba i d'Espanya.

—Acabo de salvar la vida a un amic.

—Còm ha sigut això?

—L'he trobat i m'ha dit que estava sense un cèntim.—Té, queda't aquestos cinc duros.

—Ail me moriré d'alegría, ha respost.—I jo, m'he tornat a ficar el bitllet a la butxaca.

En una barberia *econòmica*—15 cèntims sense propina,—un aprenent afeitava a un home. No cal dir lo molt que patia, el bon senyor.

De prompte, es sentiren, en el carrer, uns forts i llastimosos lladrucs.

—Què li deu passar an aquest gos?—preguntà el barber.

—El deuen afeitar com an-emí—respongué, mig abatut, el client.

Mossegades

UN confrare afirmà, dies enrera, que, malgrat les versions que s'han fet circular, el senyor Mir i Miró no pensa retirar-se de la política, i que l'únic que hi hà de veritat és que, fadigat de la tasca que ha tingut de realitzar durant els quatre anys que ha durat la seva gestió en el Municipi, pensa descansar una temporada.

Si, sí! Com ja fa el senyor Callén, i com farà el senyor Serraclara, al senyor Mir i Miró se li imposa una altíssima missió: *Ha de pair!*

Bon profit li faci.

MOLTS s'estranyen de l'efervescència promoguda aquests dies amb motiu de la mort d'un noi, ocasionada pel tramvia de Sarrià. Es que'ls automòbils no maten més gent? Si, senyors. Doncs, a què vé aquesta mania contra'ls tramvies? Molt senzillament: En contra dels tramvies no hi hà ningú que hi pugui fer res: què us atropellen en la persona de vosaltres o d'algu de la vostra família? Gairebé mai se us farà justícia. Què lesionen els vostres interessos, matant-vos una cavalleria d'un carro d'indústria, o avariament-vos aquest o el *gènero* que contenia? Ja podeu acudir en demanda d'indemnització, que aquesta no vindrà mai i us reberan amb molts modos. I sabeu perquè?

Perquè totes les autoritats governatives i judicials, des d'un fiscal o jutge municipal, fins al més alt funcionari, tots reben i aprofiten *pases* de dites companyies, i per honorats que siguin, l'home és dèbil i s'inclina sempre a tornar els favors rebuts.

Persona que ha fet d'adjunt en diversos judicis de faltes i verbals, en un jutjat municipal, en que la part demandada eren les companyies de tramvies, ens diu que sempre ha vist que'l jutge s'ha decantat a favor de les mateixes, en contra dels dos vots dels adjunts. Es condemna a la companyia, i vé el jutge de primera instancia i revoca el *fallo*. Què hi hà que pensar de tot això? Puix lo que pensa tothom, o sia que, malgrat l'honradesa dels jutges, aquests no han pogut menys de sentir-se influenciats pel *pase*.

Diran tal volta, les companyies, que donen el *pase* com un tribut o honor rendit a l'Autoritat. Això no és cert, puix si fos així, facilitarien el *pase* a totes les autoritats, civils, militars o eclesiàstiques, mentres que sols ho fan amb les que han d'intervenir amb ses infraccions, com són les autoritats judicials i governatives.

Creiem que tot litigant o querellant contra les companyies podria, en tots els judicis, recusar als

INGENUITAT

—Veus aquella casa tant alta? Doncs, quan era petit, vaig caure daltabaix del terrat.

—I no t'vares matar?

jutges, fundantse en l'ús del *pase* per part d'ells.

Mentres els jutges i funcionaris públics, i fins els periodistes, no renunciïn al *pase*, que tant interès tenen les companyies en oferir-los-hi, no semblarà que obrin amb l'honradesa que exigeix el seu càrreg.

El president de l'Audiencia i el governador tindrien de pendre cartes en l'assumpte, proibint a sos subordinats el fer ús dels *pases* tramviaris o ferroviaris, per allò de que:

«No n'hi hà prou de que sigui honrada la dona del César; és precis també que ho sembli.»

DILLUNS va arribar l'Emperador, i dimarts, en la *Gazeta* dels xinos, hi aparegué el següent úkase:

«El señor Lerroux

Ayer llegó de Madrid nuestro amigo y jefe, para disponer la organización de los actos que durante la

semana próxima han de celebrarse en Barcelona con intervención de los señores Salillas, Iglesias, Ovejero, Santacruz, Jaén, Albornoz, Fuente, Aguirre y Giner de los Ríos.

Para comodidad de sus electores, correligionarios y amigos, (Ja ho veuen, cavallers, si els en busca de comoditats, l'Emperador, als seus ilusos engañados amigos) el señor Lerroux hace público que diariamente, de once a una por las mañanas y de cinco a ocho por las tardes, acudirá a su despacho de La Casa del Pueblo, donde podrán hablar con él los que lo deseen, teniendo en cuenta las siguientes advertencias:

Primera. Por las mañanas sólo recibirá a las personas a quienes haya citado previamente.

(Lo qual vol dir que's reserva el dret de no citar a ningú.)

Segunda. Los que deseen pedirle alguna recomendación, deberán presentarse con una nota escrita en que se explique la pretensión, el nombre y el domicilio del interesado, para ganar tiempo y facilitar la inteligencia.

(Ell, dessota, ja hi posarà la tarifa que por clasificación corresponda.)

Tercera. Por las noches, en el café, no permitirá que se le hable de recomendaciones ni de negocios, pues desea tener algunas horas para hablar con quien quiera y de lo que le dé la gana.

(Ja ho veuen, cavallers: recomendaciones y negocios! I doncs, que no acostumen a tractar de la revolució, en aquella Casa? —No senyors! Acostumen a enraonar d'allò... o de lo que al senyor Lerroux le dé la gana.)

Cuarta. Los domingos los dedicará a los correligionarios de fuera de Barcelona que acudan a conferenciar con él.

Si! Si! El diumenge per als pagesos!

Amb això ja ho saben: que no's digui que'l partit radical no és cosa disciplinada i deixuplinada!
Ara més que mai!

LEGIM en *La Vanguardia*, amb referència a la sessió municipal del dijous passat:

«Firmada por los señores Serrallana, Rius y Garriga, se presenta una proposición urgente pidiendo que se ponga a disposición del alcalde la cantidad de 25,000 pesetas para obsequiar a los jefes y oficiales de la escuadra inglesa, que llegará el día 17 del mes próximo a este puerto.

El señor Muntañola estima exagerada la cantidad de 25,000 pesetas, y el señor Mir y Miró, por el contrario, la considera ridícula.»

Tira peixet! Cinc mil duros per a obsequiar a vinticinco o trenta anglesos (puix a tal se redueix el nombre dels que acudeixen a l'obsequi).

Es veu que anem progressant. Més que obsequiar a l'esquadra britànica, sembla que's proposen, els firmants de la proposició, obsequiar-se a si mateixos, com a despedida de sa gestió municipal, amb un banquet esplèndid, a pretext de tal visita, pagant la pubilla. I En Mir i Miró encara troba que són pocs diners, CINC MIL DUROS! Com que no els ha de pagar ell!

I els barcelonins es queixen de que les cèdules personals són cares i de que'ls impostos no'ls deixen viure. Segurament que lo que gasta l'Ajunta-

ment amb banquets durant l'any, puja tant com el profit que treu del impost municipal sobre les cèdules personals dels barcelonins, impost que les fa pujar quasi el doble del preu.

Menys banquets i millor administració és lo que desitja Barcelona.

ENTRA a l'Ajuntament i posa't a jeure.

Es lo que deuen dir-se els cèlebres inspectors de la il·luminació pública, que pretenen no-rès-menys sinó que se'ls equipari als oficials segons de la Casa de les Trampes.

Verament els tals inspectors són dignes de llàstima. Cert és que no fan rès. Cert és que no denuncien rès. Cert és que, si denuncien, se'ls avisa carinyosament perquè se sosseguin, i fins se'ls envien paquets de... til·la a casa... Més, en canvi, no cobren més que quaranta-dos xups mensuals.

Miseria! miseria! i miseria!

Si, si, que'ls facin oficials segons... o oficials barbers... Lo que vulguin!

La qüestió es ben afaitar Barcelona!

VEU's-aquí que un súbdit britànic, Mister Greenwell, entrenador del «Foot-Ball Club Barcelona», es passejava, la nit del dimecres de la setmana passada, per la Rambla de Santa Mònica (sens dubte per mirar si ja's començava a veure arribar l'esquadra), quan se me li acostà un individu i me li fa:

—¿Amb qui es passejava, vostè, fa set mesos, pel carrer de Barbarà?

El senyor Greenwell es mostrà sorprès, i preguntà al qui l'havia parat amb quin dret l'havia detingut.

Aquest es tragué una insígnia de policia i es posà a tocar el pito.

Acudiren alguns agents, conduint el senyor Greenwell a la delegació on va estar algunes hores sense saber perquè l'havien portat allí, i on ningú l. va dir ni ase ni bestia.

Al sortir va ser despedit correctament, i encara és l'hora que li han de dir el perquè fo't detingut amb tant poca pietat... i tanta poca-solta.

Mireu que no recordar-se, un hom, de quies passejava amb ell, set mesos enrera, en un carrer tant llamatiu com qualsevol dels que surten a la Rambla, ja és tot un cas!

N hi hà verament per entrar en sospites.

La Xirgu, la nostra gentil—all—Marguerida, ha retornat del seu viatge.

No havia atracat encara el «Infanta Isabel» al nostre port, que En Campmany, tant il·lustre crític (?) com distingit autor dramàtic, la interviuava.

I deia l'admirable ingènua:

—Ah' cregui, amic Campmany, que no s'alcança la gloria amb allargar la mà, solament.

—Prou que ho sé, prou!—contestà, candorosament, l'erudit crític de *La Tribuna*.

I tenia tota la raó. En Campmany parlava per experiència. Tingué que sufrir i treballar molt, abans de pogueu estrenar dugues concepcions

tant genials com *La Barcelonina* i *Entre ruïnes*.

Però ara viu descansat, i, quan mori, morirà satisfet. Perquè, sortosament, les seves obres perduraran a través dels anys.

No hi hà dubte de que s'ho mereixen.

VISCA la sinceritat electoral, senyors!

A la *villa y corte* ja s'han començat els treballs de l'encasillat per a les pròximes eleccions.

Que és com si diguessim que continua la Història d'Espanya.

A Madrit, els *agentes* de la secreta (això de «secreta» és un dir) han lluit ses habilitats apallissant bàrbarament als estudiants i insultant als periodistes. (Lo mateix que aquí.)

Un guarda de a cavall, donà un cop de sabre en un braç a un nen de pocs anys.

I, etc...

I er davant l'inconsutilitat.

NOIS, corre una vivor que encanta.

Vegin aquest retallet de la darrera sessió de l'Ajuntament:

«El señor Mir se levanta a hablar en nombre propio y declara que si el señor Serrallana, como jefe de la minoría radical, hace cuestión de partido de la aprobación del anteproyecto que presenta la Comisión de Hacienda, él renunciará a su acta de concejal por entender que el anteproyecto es infuero para la ciudad.»

Que'ls sembla? Aixís ens agraden els homes: amb *arrogancia* i *gallardia*.

N'hi han pocs, d'homes com En Mir. La llàstima és que fins ara, tot just fins ara, quan no més falta una mesada per a cessar en la regidoria, parli de renunciar l'acta.

Tant contents que hauríem estat si aquest rampell li arriba a agafar quatre anys enrrera!

VOSTÈS ja deuen estar enterats de que en *El Día Gráfico* hi hà una secció d'*Ecos* més cursis que qualsevol comedia d'En Martínez Sierra.

Abans d'ahir, el cronista ens explicava el compliment, per part seva, d'un *deber patriótico* o de *buen español*. Figurín-se que a uns estrangers que sex-

tranyaven de la corrúa de gent que esperava a la Comandancia de Marina per a inscribir-se, els satisfé la curiositat enganyant-los, dient que aquella gent feia cua per a adquirir entrades de toros pel pròxim diumenge.

Aquét senyor cronista resulta bastant divertit, no'ls sembla?

I molt estúpit, ademés.

EL senyor Dato ha dit que, segons les notícies rebudes de l'Àfrica, regna allí molta tranquil·litat.

El dia abans, havíem llegit al diari que en un combat de Sidi-Aomar, les tropes espanyoles tingueren sis morts i vintisis ferits.

Ja ho sabèu, pares els qui teniu fills en terres del Marroc:

Hi hà molta tranquil·litat.

No tanta com a Madrit, però...

Aveïam si serà la tranquil·litat del cementiri!

NO anaven del tot equivocats els qui deien que la pujada dels cònservadors al Poder determinaria molts atropells.

Per de prompte, el sentit comú fa de víctima. El senyor Jaume d'Argila continua—oh poder de les aigües del Balir!—de director a *La Tribuna* i a *El Día Gráfico*.

Macos & micos

Kan-la-Kla.—Vostè pren a l'Angel per altre. Ademés, compendrà que lo que'ns conta no es per a dit, i que «a tot arreu tenen bec les oques». No perquè això hagi passat a Ripoll, Ripoll n'ha de venir de menys, per probable que sia el fet. Totes les referencies que tenim de Ripoll, ja les concretarà l'Angel.

Minguel.—Una altra vegada, fassins conèixer el seu ver nom, lo qual no implica que no li servem l'anònim. Ens agrada saber amb qui tratem, sab?

A. G. y G.—Quan parlarem del vinent concert, farem l'aclaració que tant correctament ens demana.

F. R. A. R.—Mercès. Aquestos tres aniran. Li enviarem temes quan tinguem un moment.

SENYOR CUANITU

≡ ¡CU-CUT! ≡

SETMANARI CATALANISTA DE GRESCA, AMB NINOTS

REDACCIÓ i ADMINISTRACIÓ

Cabres, 9, entressòl. (Entrant carrer Hospital.)

PREU DE SOTSCRIPCIÓ: Trimestre:

A fora, 2 ptes. Extranger 2'50 ptes.

:: SORTIRA CADA DIJOUS, SI NO'S POSA A PLOURE ::

Tipografia de FÉLIX COSTA.—Nou de la Rambla, 45; BARCELONA

LA GRAN ACTIVITAT MUNICIPAL

—I doncs, Bernardez, diu que abans d'acabar l'any hi haurà tant gran moviment en aquesta casa?

—Que si habrá movimient? Si dejan fer a ciertos rechidors, lo que es cuando arribi el primero de any, hasta el reloche haurà fuchit de la fachada!